

Vznik a vývoj firmy – získaná praxe - informace

Získání oblíbenosti matematiky ve škole

Moje oblíbenost matematiky ve škole měla několik příčin:

- 1) Poznávaná látka se dá odvodit nebo zdůvodnit, na rozdíl od většiny ostatních školních předmětů. Nikdy jsem se nemusel v matematice učit něco o čem bych nebyl přesvědčen, že to tak je a že tomu mám pouze věřit.
- 1) Vždy mi dělalo potíže učit se z paměti. V matematice se mi dařilo se tomu vyhnout. Stačilo vyhledat si poučku, vzorec nebo postup a podle něj postupovat při řešení příkladu. Pak následovalo počítání pro získání cviku a praxe během kterého vyhledávání postupně odpadlo a tak jsem se potřebné nazpaměť naučil nenásilně. Učil jsem se také o probírané látce mluvit. Nemusel jsem se učit z paměti, pouze jsem slovy vyjadřoval myšlenku.
- 2) Učení v ostatních předmětech bylo obtížné tím, že bylo nutné se donutit zapamatovat si fakta, většinou aniž by měly systém a logiku. Získávání praxe v počítání příkladů nemá nic společného s obvyklým učením, učení pomocí počítání velkého množství příkladů se spíše podobá jednoduché fyzické práci. Ta bývá ohodnocena mzdou podle odpracovaných hodin. Podobně matematické dovednosti jsou úměrné času a péči, která se pro jejich získání věnuje.
- 3) Velmi brzy jsem pochopil, že při učení matematiky se musí přísně a důsledně dodržovat postup výuky. Nová látka se stane naprosto jednoduchou, pokud se zná dokonale všechna látka předchozí. Pak je možné během krátkého času spočítat co největší množství příkladů a získat potřebnou rutinu a praxi, aby se příští látka zdála opět jednoduchá a lehká

- 4) Věděl jsem, že důsledným dodržováním zásad uvedených v bodě 4) mám jedinečnou šanci s minimální námahou vyniknout nad ostatními spolužáky, což se mi v ničem jiném nikdy nepovedlo. Velmi brzy jsem si všiml, že většina žáků nevěří v pravdivost nutných zásad výuky matematiky a nebo není ochotna na ně přistoupit.

- 5) Každá znalost získaná navíc mi může nahradit to, co zapomenu nebo spletu.

Získání dovednosti ve vyjadřování

V osmé třídě základní školy mě učil učitel, který přísně vyžadoval odříkávat nazpaměť všechny vzorce, poučky a postupy řešení příkladů. Žákům, kterým matematika nešla, ale snadno se učili z paměti věci, o kterých nevěděli „proč“ tak jsou, tento postup pomohl postupovat podle naučeného návodu. Odříkávat poučky a vzorce mi pomáhalo logicky si zdůvodnit o čem mluvím. Bylo pro mne daleko snazší porozumět problému a myšlenku přesně formulovat slovy, než se naučit větu z paměti. Správné vyjádření myšlenky vyžadovalo důsledné dodržování správných termínů (slov) a správné sestavení věty.

Ovlivnění učiteli ve škole

V šesté třídě ZDŠ mě učila učitelka, která podporovala žáky, kteří se chtějí naučit něco navíc. Vedla pro nás zájmový kroužek matematiky, kde upozorňovala na zajímavosti a krásy obsažené v matematickém poznání. Zde jsem se také dozvěděl, jak znalost navíc může pomoci. Když si s řešením nevím rady, zkusím aplikovat jiný postup. Motivem poznání je v podstatě lenost – snaha usnadnit si námahu, ušetřit práci.

V sedmé třídě mě učila učitelka, kterou učit nebavilo. Nejrady se výuce vyhýbala. Prohlásila, že žák který chce jedničku z matematiky, musí umět matematiku lépe nežli učitel. V jejím případě to pro mě nebyl ani v nejmenším problém, tuto podmínku pro získání jedničky z matematiky splnit.

V osmé třídě jsme získali velmi přísného učitele. Na začátku nám oznámil, že je nutné, abychom znali definice, věty – poučky a vzorce. Protože se v matematice nesmí zapomínat, musíme znát všechny probrané od první třídy. Bude se o tom přesvědčovat na začátku každé hodiny přezkušováním. Kdo neodpoví na otázku dostane pětku, kdo odpoví nedostane nic, protože znalost vzorců a definic je naprosto základní povinnost žáků. Odpovídat se muselo ihned a rychle, aby učitel stihl asi během pěti minut každému ve třídě položit dvě až tři otázky. Ještě se nestalo, aby někdo od něj alespoň jednu pětku nedostal. Zájem udržet si i u tohoto učitele jedničku z matematiky mě vyprovokoval k velkému úsilí všechno probrané umět odříkat. Naučil jsem se v matematice vyjadřovat natolik dobře, že brzy spolužáci ode mne chtěli, abych jim látku vysvětloval. Těšilo mě, že mají radost, že jim pomáhám a motivovalo mě to k další práci. Při rodičovském sdružení v prvním čtvrtletí učitel vtrhl do třídy, prošel lavice, kde seděli rodiče podle stejného zasedacího pořádku jako žáci a pouze hlásil, kdo kolik dostal pětěk. Většinou to bylo mezi deseti až třiceti. Pak učitel zase běžel šířit hrůzu mezi rodiče do jiné třídy. Po jeho odchodu třídní učitelka vysvětlila zděšeným rodičům, že to takto známkuje tento učitel v každé třídě. Výslednou známku na vysvědčení dává podle váženého průměru. Známky z písemek a normálního zkoušení jsou zpravidla pěkné a započítává je do průměru jako by se jednalo o více známek. Pěkné známky jsou vynásobené dostatečně vysokým koeficientem – váhou.

Dlouho jsem odolával a úspěšně a rychle odpovídal na pokládané otázky. Učil jsem se dopředu, aby více znalostí navíc mi pomáhalo bezchybně zvládat látku jednodušší. V druhém pololetí jsem však právě proto dostal pětku. Na dotaz: „Řekni vzorec pro součin mocnin - z těch dvou, které znáš, chci vědět ten, který jste se měli naučit na dnešek a v učebnici je pod obrázkem.“ Náhodně jsem se rozhodl mezi vzorcem pro stejné základy a různé exponenty a vzorcem pro různé základy a stejné exponenty. Náhodná volba mi nevyšla. Učitel mi odpověděl: „Vím, že se učíš dopředu a předpokládal jsem, že nebudeš vědět, který vzorec je pod obrázkem. Chci jen dodržet, že jsem na začátku školního roku řekl, že nikdo nezná všechno natolik, aby ode mne nedostal alespoň jednu pětku.“ Nikdy jindy jsem od něj ani od jiného učitele pětku z matematiky nedostal.

Na střední škole jsem měl štěstí na profesorku, která podporovala studenty, kteří se učili dopředu.

Patřil jsem mezi čtyři privilegované studenty ve třídě, kteří se při hodinách matematiky nemuseli nudit posloucháním výkladu pro čtyřkaře a mohli se učit látku dopředu, počítat si cokoli jiného nebo se učit či si psát úkol z jiného předmětu. Stačilo úspěšně zvládat zkoušení a písemky.

Na vysoké škole strojní jsem patřil mezi nejlepší dva studenty v paralelce – (skupina zhruba o 150 lidech). Tím druhým nejlépe hodnoceným studentem byla dívka, se kterou jsem tehdy chodil. Po ukončení základní výuky matematiky na VŠ mě všichni nabádali k dalšímu studiu. Byl jsem si vědom, že ve vybrané skupině

nejschopnějších vysokoškoláků bych již nedosahoval nejlepších výsledků mezi ostatními a proto jsem odmítl. Přirovnával jsem to k tomu, že vrcholový sportovec má také skončit ve správný čas, kdy dosahuje nejlepších výkonů a ohodnocení.

Získání zájemců o doučování

Mojí dovednosti jasně, přesně a srozumitelně hovořit o matematice si brzy všimli spolužáci a kamarádi a tak se často stávalo, že mě někdo požádal, abych mu něco vysvětlil. Ochota pomáhat kamarádům a jejich spokojenost s mojí pomocí brzy způsobila, že se postupně na mne obracelo čím dál tím více lidí s prosbou o pomoc. Ty, které jsem neznal mi nabídli za pomoc platit. Během studia jsem si vytvořil z doučování pravidelný příjem, který pokračuje až dosud.

Získání oprávnění k podnikání

Na začátku roku 1989 jsem byl nadšen nově zavedenou možností si legálně zaregistrovat živnost a tím oficiálně patřit mezi ty, kteří jsou schopni si vydělat peníze bez svého šéfa a zaměstnavatele.

Na MNV v Klatovech jsem však byl velmi zklamán, když jsem se dozvěděl, že na doučování matematiky ještě nejsou vytvořené předpisy. Registraci bych bez problémů získal, kdybych doučoval jazyk nebo hudbu. Úřednice mě však upozornila, že mám-li z doučování zisk, musím z něj platit daň. Překvapilo mne, že mám platit daně z nelegálně provozované činnosti. Bylo mi vysvětleno, že pokud daně platit nebudu, mohu být potrestán za neplacení daní z příjmu a pokud daně platit budu, přiznávám se k nepovolenému podnikání a mohu být potrestán také. Zeptal jsem se, zda bych měl povinnost platit daně, kdybych třeba ukradl peněženku. Úřednice odpověděla, že ano, protože z každého příjmu i jakkoliv nelegálního a tedy i trestným způsobem získaného, jsem povinen odvádět státu daně. Uraženě jsem odcházel z kanceláře, ale úřednice mě zastavila slovy: „Počkejte, prosím Vás. Dcera potřebuje připravit na přijímací zkoušky, mohl byste jí pomoci?“ Její prosbě jsem vyhověl a učil jsem bez problémů dál. Počkal jsem na pád komunismu a hned začátkem roku 1990 jsem získal registraci živnosti a v roce 1991 živnostenský list. Zákazníků postupně přibývalo. V roce 1994 jsem byl požádán o externí výuku odborných předmětů na Středním odborném učilišti

v Klatovech v rozsahu 1/7 pracovního úvazku. Jedním z důvodů, proč mi tato práce byla nabídnuta i když nemám pedagogické vzdělání, byla soukromá praxe v doučování matematiky. Od jara roku 1996 jsem pracoval jen soukromě, nebyl jsem zaměstnán..